

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Venduly Sochorové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **obec Želeč**, se sídlem Želeč 62, Brodek u Prostějova, zastoupená Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2018, č. j. KUOK 11167/2018,

t a k t o :

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Jím žalovaný zrušil rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“), ze dne 12. 9. 2017, č. j. PVMU 118052/2017 61, a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Zrušeným rozhodnutím stavební úřad zamítl žádost společnosti MANETECH, a. s. o vydání rozhodnutí o umístění stavby „*Provozovna pro zpracování organických a rostlinných produktů ze zemědělské výroby*“.

Žalobkyně namítá, že ačkoliv ve věci nebylo rozhodnuto s konečnou platností, je rozhodnutí žalovaného nezákonné. Žalovaný zohlednil odvolání společnosti MANETECH, a. s. (dále též „žadatel“), přestože jeho doplnění bylo podáno po lhůtě. Došlo tak k neoprávněnému zvýhodnění žadatele. Vracením věci zpět k orgánu prvního stupně zajistil žalovaný žadateli příznivější postavení. Jediný okruh námitek, který byl zkoumán, byl rozpor s územním plánem obce Želeč. Ten podle žalobkyně přetrvává. Ve spise jsou založeny dostatečné podklady, aby žalovaný věc sám posoudil. Nebylo tedy důvodu vracet věc k novému rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně. Žalobkyně proto namítla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku.

Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou

domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Před meritorním posouzením žaloby se soud nejdříve zabýval tím, zda jsou v souzené věci splněny podmínky řízení. Předně zkoumal, zda je splněna podmínka řízení spočívající v samotné existenci rozhodnutí správního orgánu. Pouze je-li napadený akt materiálně rozhodnutím správního orgánu, jež žalobci zakládá, mění, ruší či závazně určuje jeho práva, lze přistoupit ke zkoumání splnění dalších podmínek řízení (a následně k věcnému k přezkumu).

Soud se v první řadě zabýval tím, zda je žaloba přípustná. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[r]ozhodnutí, kterým správní orgán II. stupně zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátí k novému projednání a rozhodnutí, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 – 219). Obdobně podle rozsudku ze dne 21. 3. 2016, č. j. 2 As 305/2015 – 24, „[r]ozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004, kterým se odvoláním napadené rozhodnutí nebo jeho část ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, v zásadě nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobu proti němu je třeba odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.“

Žalobkyně jako napadené rozhodnutí výslovně označila (a současně jeho opis i přiložila k žalobě) rozhodnutí, kterým žalovaný jako odvolací správní orgán zrušil rozhodnutí stavebního úřadu jako správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání. Napadené rozhodnutí nic nemění na subjektivních veřejných právech žalobkyně, neboť se jím s konečnou platností práva a povinnosti nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují. Nelze jej tak považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ochrany svých práv se žalobkyně bude moci domáhat případně žalobou proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu, kterým bude konečným způsobem rozhodnuto o žádosti žadatele o umístění stavby.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný. Z ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. plyne, že žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Žalobkyně se domáhala zrušení správního rozhodnutí, které ovšem v souladu s výše uvedeným nemohlo zasáhnout do jejích subjektivních veřejných práv, neboť předmětné správní řízení ještě nebylo ukončeno. Soud se takovým návrhem nemohl věcně zabývat, proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. února 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu